

юнакътъ измаменъ: стръвно го глътнала съ черни ус старата, лютата ламя.

Чакалъ го вториятъ, храбъръ и младъ, чакалъ, яхналъ, заминалъ. . . Въ малко години тъй, братъ п диръ братъ, паднали сина осмина. Плачелъ и люшка се царътъ саминъ съ малка и сетна надежда: сетен останалъ най-малкиятъ синъ, съ черни и рунтави вежди. Расълъ, порасълъ той, галенъ и милъ, станалъ и м дъръ, и силенъ, — рано презъ пролѣтна утринъ ранилъ съ конче и китка босилекъ.

Още презъ деветъ поля и гори страшния страж той съгледалъ:

— Дръжъ се сега да те видя, мари: ламьо, ст глава изеднице!

Трепнала халата, блъвнала димъ, блъвнала огъ и лава. . . Но, посрѣдъ пламъкъ и гръмъ невредимъ гордъ се юнака възправиль. . .

Били се, сѣкълъ глава следъ глава, бликали кърв и пламъкъ. . . И следъ тридневна и гнѣвна борба паднала старата ламя.

Махналъ, разсѣкълъ юнакътъ тогазъ жълтия трущ

